

faa en klar og bestemt Iagttagelsesevne, en udviklet Sans for Form og Farve, netop ved selve Ensformigheden hos det, som Øjet møder. Og Ernst Ahlgrens Natursans blev af denne Art. I hendes Naturskildringer er der ikke noget af Lyrikeren, men adskilligt af Maleren. Naturskildringen er imidlertid ikke den stærkeste Side af hendes Digtning. Hendes rigeste Naturindtryk komme ikke, naar hun er i Ro, men naar hun er i Bevægelse; Sport var for hende den naturlige Betingelse for at træde i levende Forhold til Naturen. Men hendes Egenskab af Kvinde udestængte hende til en vis Grad altid fra et utvungent Friluftsliv, og længere hen blev Sygdommen den store Hindring for hendes Naturnydelse. Denne blev i og ved Sygdommen af en blødere, mere beskuende Art. Men da hun, efter at have været Døden nær, vendte tilbage til Livet, berøvede Lidelsen hende lidt efter lidt Følelsen af Naturens beroligende Indflydelse. Det er ikke den mindst ulykkelige Følge af Lidelsen, at den ikke alene fjærner fra Menneskene, men ogsaa hæmmer Forbindelsen med Naturen ved at gjøre én baade døv og blind. Ernst Ahlgren var sig denne Forandring bevidst og følte den som en Del af den store Tomhed, hun klagede over. Sansen for Menneskenes og for Dyrenes Liv var dog al Tid stærkere hos Ernst Ahlgren end alt andet. Hun kunde vende sig bort fra et hvilket som helst skjønt Naturbillede for opmærksomt at følge en eller anden ganske hverdagsagtig Foreteelse af menneskelig Art. Og dette Grundtræk kan spores hos hende allerede i Barndommen. De glædeste Timer, hun mindes, naar undtages Friluftslivet med Faderen, var, naar hun — imod de udtrykkelige Forbud — sneg sig ned i „Folkestuen“ (skildret i hendes sidst udkomne *„Berättelser och skizzer.“*) Ved disse stjaalne Glæder udvikledes tidlig hos hende den Forstaaelse af Folkets Liv, som giver Ernst Ahlgrens Folkelivsbilleder den geniale, umiddelbare, hverken paa „Herskabets“ Sprog eller i „Herskabets“ Stemning omsatte Opfattelse af Folkets Karakter. Hun behøvede ikke at bortidealisere Raaheden for at kunne fremkalde ægte Medfølelse med det ægte menneskelige hos Folket; thi hendes kjærlige Blik havde opdaget det væsentlige, som andre overse for det uvæsentlige. — Hun mente selv, at uden denne Barndom og Ungdom paa Landet, hvor de faa Indtryk blive saa meget dybere, og uden disse Strejftog til Folkestuen vilde hendes Digtning have savnet et af dens mest